

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναρριχτός.

1) Χαλαρῶς πως, ὄχι στεγανῶς *Λεξ. Δημητρ.*: Ἀνάρριχτα βάλε τὴ λινάτσα 'ς τὴ λεμονεῖα γιὰ νὰ μὴ ξεπαγιάσῃ. *Συνών. ἀνάκουφα 1.* 2) Ἐπὶ τῶν ὤμων, συνήθως ἐπὶ ἐνδύματος, τὸ ὁποῖον ρίπτει τις εἰς τοὺς ὤμους χωρὶς νὰ περάσῃ τὰς χεῖρας εἰς τὰς χειρίδας ἐνθ' ἄν.: *Μὲ τὸ δοχτοῖα ἀναρριχτὰ Μάν. Πῆρε τὸ παλιό του ἀνάρριχτα κ' ἔφυγε Καλάβρυτ. Φορεῖ τὸ φόρεμα ἀναρριχτὰ Κύμ. Ἀναρριχτὰ ἔρριξε τὸ παλιό Λακων. Ρίχνου ἀνάρριχτα τοῦ 'πανουφόρ' Αἰτωλ. || Ποίημ.*

Καμαροβεργολυγερὴ καὶ γαῖτανοφρυδοῦσα, πῶχαις τὴ μπόλια ἀνάρριχτα καὶ τὰ μαλλιά μὲ τάξι ΣΜατσούκ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀναπεταρίζει 2.

ἀναρριχτός ἐπιθ. Πελοπν. (Λακων.) — *Λεξ. Πρω. Δημητρ.* ἀναρριχτὲς Σκῦρ. ἀναρρ'χτὸ τό, Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρρίχνω.

1) Ὁ ἀμελῶς ἐρριμμένος καὶ οὐχὶ κατὰ τάξιν διευθετημένος Πελοπν. (Λακων.): Ἀναρριχτὲς πέτρες. β) Ἐπὶ ἐνδύματος, ὁ μὴ καλῶς φορούμενος, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ὤμων ἐπιρριπτόμενος χωρὶς νὰ περάσῃ τις τὰς χειρίδας Σκῦρ. — *Λεξ. Πρω. Δημητρ.*: Βάλε τὸ παλιό σου ἀναρριχτὸ *Λεξ. Πρω. Ἀναρριχτὸ εἶχε τὸ μαντήλι 'ς τὸ κεφάλι της Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.*

Γιὰ δὲς τενα ὅπ' ἔρχεται, γιὰ δὲς ποῦ κατεβαίνει, τὸ μεντενέ τ' ἀναρριχτέ, τὴ ρούντα χτενισμένη (τενα = τονα, μεντενές = ἐπανωφόριον, ρούντα = ἡ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς ἀφινόμενη κόμη) Σκῦρ. γ) Τὸ οὐδ. ἀναρρ'χτὸ οὐσ., κάλυμμα ἐπιρριπτόμενον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς Σκόπ. 2) Ἀνειμένος, καθειμένος, ἐπὶ κόμης *Λεξ. Δημητρ.*: Τὰ μαλλιά της ἀναρριχτὰ τῆς σκέπαζαν τοὺς ὤμους.

ἀναρρίχτρα ἡ, ἀμάρτ. ἀνερρίχτρα Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρρίχνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τρα, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. Γλωσσολ. Μελέτ. 1,184.

Ὁ περὶ τὰς ἀγροτικὰς οἰκίας εὐρύς χωρὸς, εἰς ὃν ἀπορρίπτονται τὰ ἄχρηστα ἀντικείμενα.

ἀναρρόδι τό, Ἀντικύθ. Κρήτ. Κῶς ἀνερρόδι Πάρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρρόδιζω.

Φρύγανον ἀναπτόμενον εἰς τὸ στόμιον τοῦ φούρνου μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ἄρτων, ἵνα διὰ τῆς φλογός του ἀποκτήσουν οἱ ἄρτοι ροδίνην ὄψιν *Κῶς Πάρ. Πβ. *ἀνάρροδο.*

ἀναρρόδιαστος ἐπιθ. ἀμάρτ. ἀνερρόδιαστος Πάρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. α καὶ τοῦ ἐπιθ. *ροδίαστος <ροδιάζω ἀμαρτ.

Ὁ μὴ ρόδιнос τὸ χρῶμα, ὠχρός. *Συνών. χλομός, ἀρρόδιστος.*

ἀναρροδίζω *Κῶς ἀνερροδίζω Πάρ.*

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. ροδίζω.

Ἀνάπτων φρύγανα εἰς τὸ κύριον στόμιον τοῦ φούρνου ἢ εἰς πλάγιον μετὰ τὴν ἐναπόθεσιν τῶν ἄρτων πυρώων αὐτὸν διὰ νὰ ἀποκτήσουν οἱ ἄρτοι ρόδινον χρῶμα *Πάρ.*: Ἀνερροδίζω τὸ φούρνο. Καὶ ἀμτβ. πυροῦμαι, ἐπὶ τοῦ φούρνου ὡς ἀνωτέρω *Κῶς*: Ὁ φούρνος ἀναρροδίζει.

***ἀνάρροδο** τό, πληθ. ἀνάρρονα *Κάρπ.*

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρρόδιζω.

1) Οἱ ἄνθρακες τοῦ φούρνου καὶ ἡ θερμὴ τέφρα, τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν πύρωσίν του περισυλλέγονται εἰς ἓν μέρος αὐτοῦ διὰ νὰ εἰσαχθοῦν οἱ ἄρτοι (ὠνομάσθησαν οὕτω διότι συντελοῦν διὰ τῆς θερμότητος νὰ ἀποκτήσουν οἱ

ἄρτοι ροδίνην ὄψιν): *Κακόμοιρε, θὰ σὲ 'άλω νὰ καῖς 'ς τ' ἀνάρρονα τοῦ φούρνου! Πβ. ἀναρρόδι. 2) Ὁ τόπος ἐνθα περισυλλέγονται οἱ ἄνθρακες καὶ ἡ τέφρα.*

ἀναρροῦσα ἡ, Ἀστυπ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Κύθηρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Πελοπν. (Λακων.) Προπ. (Κύζ.) Σάμ. Σκόπ. Σύμ. Χίος — ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 208 — *Λεξ. Πρω. Δημητρ.* ἀναρροῦσα Πελοπν. (Λακων.) ἀνερροῦσα Ἄνδρ. Θήρ. Θράκ. Ἰων. (Κρήν.) Κάλυμν. Κύθν. Κύπρ. Μύκ. Νάξ. Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Ρόδ. Τήλ. Χίος — ΚΠαλαμ. Δεκατετράστ. 100 — *Λεξ. Βλαστ. 312 ἀνερροῦσα Ἰμβρ. Λέσβ. Σάμ. ἀναρρέσα ΑΜαμμέλ. Θαλασσιν. 34 — Λεξ. Βλαστ. ἀνερρέσα Κρήτ. (Σητ.)*

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναρρέουσα μετοχ. τοῦ ρ. ἀναρρέω. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,243 καὶ ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνῶ 37 (1925) 184. Τὸ ἀνερροῦσα καὶ παρὰ Σομ. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ σ εἰς χ ἐν τῷ τύπῳ ἀναρροῦχια τῆς Λακων. πβ. τοὺς ὁμοίους αὐτόθ. τύπ. ἀνακατωσία - ἀνακατωχία, ρασσιὰ - ραχιά, ἴσια - ἴχια κτθ.

1) Ἡ ἀναρροή τῆς θαλάσσης, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀναδρομὴ τοῦ κύματος, εἰς μέρη δὲ βραχῶδη ἢ μετὰ ρόχθου κάθοδος τοῦ ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῶν βράχων ἀνυψομένου κύματος καὶ ἡ δίνη ἢ παραγομένη ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν κυμάτων πρὸς ἄλληλα ἢ πρὸς βράχους ἐνθ' ἄν.: *Ἐχει - κάμνει ἀναρροῦσαν Σύμ. Ἀναρροῦσα τοῦ κυμάτου Λεξ. Δημητρ. Τώρα μὴ τ' φουρτούνα ἔχ' ἀναρροῦσα Σκόπ. Ἡ θάλασσα ἔδει ἀναρροῦσες Μεγίστ. Ἐπεσ' ἡ βάρκα μέσ' 'ς τὴν ἀνερροῦσα Ἀρτάκ. Πάνορμ. Τὸνε τραυίξετε ἢ -γ-ἀνερροῦσα τσαὶ μήτε φάνηγε Ἄνδρ. Τὸνε πῆρε ἡ ἀνερροῦσα αὐτόθ. Τὰ κύματα σκάζονσι 'ς τὸ γιγλό, δὲ λέπεις τί ἀναρροῦσα ποῦ 'ναι! Λακων. Συνών. ἀναρροῦφα 1. || Ποίημ.*

Καὶ καρφωμένος ξαγρυπνᾷ 'ς τὴν ἔρημη ἀμμουδιὰ

ὡς νὰ τοῦ γίνη ὁ ἀφροσυρμός τῆς ἀναρρέσας μνήμα

ΙΜαμμέλ. ἐνθ' ἄν. β) Μετων. ὁ ἐξαφανιζόμενος ἐν τῇ δίνη τῶν κυμάτων (ὡς δηλ. παρὰ βραχῶδη ἀκτὴν καταπίνεται οἶονε καὶ ἐξαφανίζεται πρὸς τὸν πυθμένα τὸ θαλάσσιον ὕδωρ ἐν δίνη) Θήρ.: Φρ. Ἀνερροῦσα ἡγίνηκε (ἐξηφανίσθη). Ἀνερροῦσα νὰ γενῆς! (ἀρά). 2) Νεράιδα τῆς θαλάσσης, γοργὼν Προπ. (Πάνορμ.) Ρόδ. κ.ά. — ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν.: Στεγνᾶτες ἀναρροῦσες ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Καλῶς ἤρθες, ἀνάρρη ἀνερροῦσα!

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. γοργόνα. 3) Φάντασμα, ἐξωτικό ΑΠαπαδιαμ. Τὰ μετὰ θάνατ. 27: «Κ' ἔβγαζαν τῆς καθεμῆς καὶ τὸ παραγκώμι της, τὴν μίαν τὴν ὠνόμαζον ποδαροῦσαν, ... τὴν ἄλλην γυφτοκόνισμα, τὴν ἄλλην ἀναρροῦσα, τὴν ἄλλην μαυροτσούκαλο».

ἀναρροῦφα ἡ, Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) Σῦρ. ἀνερροῦφα Κρήτ. Νάξ. Νίσυρ. Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρροῦφω.

1) Ἀναρροῦσα 1, ὁ ἰδ., Κρήτ. Νάξ. Νίσυρ. 2) Παράλιον χάσμα, εἰς τὸ ὁποῖον εἰσέρχεται θαλάσσιον ὕδωρ Πελοπν. (Μάν.) Πβ. ἀναρροῦφι 2. 3) Σωλὴν ἀναρροφῶν ὕδωρ ἀπὸ τῆς θαλάσσης Σῦρ.

ἀνάρρουφα ἐπίρρ. *Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀνάρουφα).*

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνάρρουφος.

Διὰ μιᾶς ροφῆσεως, ἀπνευστί: Μόνο ἀνάρρουφα μπορεῖ νὰ πιῇ τὸ λάδι. *Συνών. ἀβγουλλᾶτο (ἰδ. ἀβγουλλᾶτος 1 γ), μονορροῦφι.*

ἀναρροῦφημα τό, Α'Εφταλ. Μαζώχτρ. 130 καὶ 137 ἀνερροῦφημα Κυδων. Λέσβ. ἄνερροῦφημα *Κῶς ἀναρροῦφισμα Κρήτ.*

